

UZASADNIENIE

W dniu 27 marca 2018 roku Zastępca Dyrektora Zakładu Karnego w S. wystąpił do Sądu z wnioskiem o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego S. H., któremu wprowadzone zostały do wykonania kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

I. łącznym Sądu Rejonowego w Ostródzie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Morągu z dnia 20 września 2017 roku w sprawie sygn. akt **VII K 203/17**, którym w pkt I połączono kary pozbawienia wolności orzeczone:

- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 29 czerwca 2017 r. sygn. akt II K 254/17 /obejmującym karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim z dnia 29 marca 2016 roku w sprawie sygn. akt II K 13/15 – za czyn z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz karę 3 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 30 czerwca 2016 roku w sprawie sygn. akt II K 610/13 – za czyn z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk/ - wymierzającym karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 30 czerwca 2017 roku w sprawie sygn. akt VII K 312/16 – za czyn z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - wymierzającym karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

wymierzając karę łączną 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności - orzeczoną karę pozbawienia wolności skazany odbywa od 08 maja 2017 roku do 04 lipca 2021 roku;

II. Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 26 lipca 2017 r. w sprawie sygn. akt **II K 224/16**, którym S. H. skazany został za czyny z art. 107 § 1 kks, popełnione w warunkach art. 37 § 1 pkt 3 kks w okresie od 01.08.2014 roku do 25.03.2015 roku i od 03 lutego 2015 roku do 13 maja 2015 roku - na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i 60 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych; orzeczoną karę pozbawienia wolności skazany będzie odbywał od 04 lipca 2021 roku do 02 października 2021 roku;

Mając na uwadze złożony przez Zastępcę Dyrektora Zakładu Karnego w S. wniosek o wydanie wobec skazanego S. H. wyroku łącznego obejmującego kary podlegające wykonaniu – wyjaśnić w tym miejscu trzeba, że instytucja wyroku łącznego i zasady orzekania w tym zakresie oraz możliwości łączenia kar, zostały zmienione na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015r.). Zmiany te weszły w życie z dniem 01 lipca 2015 roku, więc przed dniem orzekania w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z normą art. 19 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku przepisy rozdziału IX ustawy – a więc regulujące kwestie orzekania wyroku łącznego, w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą, stosuje się wówczas, gdy zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu 1 lipca 2015 roku. Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, gdyż w przypadku skazanego S. H. po 01 lipca 2015 roku doszło już kilka prawomocnych skazań, w tym także wymienionych już powyżej.

Wskazać również trzeba, iż obecnie obowiązująca regulacja pozwala na połączenie kar łącznych orzeczonych także wyrokami łącznymi.

Przesłanki w zakresie orzekania kary łącznej ujęte zostały w art. 85 § 1 i 2 kk - zgodnie z treścią tego przepisu - w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu; podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

W tym miejscu należy nadmienić, iż zgodnie z normą art. 85 § 3 kk jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub

inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Tym samym rozważając możliwość połączenia kar lub kar łącznych należy ustalić, czy którakolwiek z kar podlegających łączeniu nie została orzeczona za przestępstwo popełnione przez skazanego podczas wykonywania innej kary podlegającej łączeniu. W takiej bowiem sytuacji ustawodawca wykluczył, aby kary te mogły podlegać łączeniu ze sobą. Jednakże w przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie zachodzi.

Jak zatem zostało to już wskazane powyżej skazany S. H. w chwili obecnej odbywa karę 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Ostródzie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Morażu z dnia 20 września 2017 roku w sprawie sygn. akt **VII K 203/17** /od dnia 08 maja 2017 roku do 04 lipca 2021 roku/, a następnie ma do odbycia karę 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 26 lipca 2017 r. w sprawie sygn. akt **II K 224/16** /od dnia 04 lipca 2021 roku do 02 października 2021 roku/. Do wykonania pozostaje również orzeczona tym wyrokiem kara grzywny - 60 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

Mając jednakże na uwadze, iż wyrok łączny powinien obejmować wszystkie skazania na kary podlegające połączeniu, a nie tylko te wymienione w złożonym wniosku – wskazać należy, iż S. H. – oprócz przywołanych powyżej orzeczeń – skazany został także na mocy innych jeszcze wyroków, a mianowicie:

I. wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 17 sierpnia 2017 r. w sprawie **II K 241/16** za czyn z art. 107 § 1 kks, popełniony w okresie od 01.06.2015 roku do 07.07.2015 roku - na karę 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych; orzeczona kara podlega wykonaniu;

II. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 12 września 2017 r. w sprawie **II K 242/16** za czyn z art. 107 § 1 kks, popełniony w okresie od 05.02.2015 roku do 24.02.2015 roku - na karę 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł; orzeczona kara podlega wykonaniu;

III. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 11 października 2017 r. w sprawie **II K 436/17** za czyn z art. 107 § 1 kks, popełniony w okresie od 01.03.2014 roku do 27.11.2014 roku - na karę 240 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 200 zł; orzeczona kara podlega wykonaniu;

IV. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 05 października 2017 r. w sprawie **II K 254/16** za czyn z art. 107 § 1 kks, popełniony w okresie od 01.06.2015 roku do 12.10.2015 roku - na karę 150 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł; orzeczona kara podlega wykonaniu;

V. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 19 grudnia 2017 r. w sprawie sygn. akt **VIII K 139/16** za czyn z art. 107 § 1 kks, popełniony w okresie od 05.02.2015 roku do 27.03.2015 roku - na karę 60 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych; orzeczona kara podlega wykonaniu;

VI. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 21 grudnia 2017 r. w sprawie sygn. akt **VIII K 345/16** za czyn z art. 107 § 1 kks, popełniony w okresie od 15 stycznia 2015 roku do 28 stycznia 2015 roku - na karę 60 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych; orzeczona kara podlega wykonaniu.

Odnosząc się do powyższych ustaleń – w zakresie wymierzonych i podlegających wykonaniu kar - Sąd w punkcie I wyroku łącznego na podstawie art. 568a § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 85 § 1 i 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk w zw. z art. 39 § 1 i 2 kks połączył karę łączną 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Ostródzie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Morażu w sprawie **VII K 203/17** i jednostkową karę 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Braniewie w sprawie **II K 224/16** i wymierzył karę łączną 4 /czterech/ lat i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności.

Z kolei w punkcie II wyroku na podstawie art. 568a § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 85 § 1 i 2 kk w zw. z art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 39 § 1 kks połączył jednostkowe kary grzywny orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego w Braniewie w sprawie **II K 224/16** /60 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych/;

Sądu Rejonowego w Elblągu w sprawach **II K 241/16** /100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych/; **II K 242/16** /100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych/; **II K 436/17** /240 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych/; **II K 254/16** /150 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych/; **VIII K 139/16** /60 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych/; oraz **VIII K 345/16** /60 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych/ - i wymierzył karę łączną 500 /pięciuset/ stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł /sto złotych/;

Mając następnie na uwadze kary oraz kary łączne, które na gruncie niniejszej sprawy podlegają połączeniu, należy kierować się treścią art. 86 § 1 i 4 k.k. - w brzemieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 roku. Zgodnie z tym przepisem Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Natomiast zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1-3 przepisu art. 86 stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna.

Zatem w odniesieniu do kary pozbawienia wolności - wysokość kary łącznej – w oparciu o karę jednostkową i karę łączną, które stanowią podstawę wydania wyroku łącznego - mieściła się w granicach od 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności /kara łączna orzeczona wyrokiem łącznym w sprawie VII K 203/17 - do 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności /suma kary jednostkowej oraz kary łącznej – 3 miesiące pozbawienia wolności ze sprawy II K 224/16 i 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności ze sprawy VII K 203/17. Sąd łącząc orzeczone wobec skazanego wymienione kary pozbawienia wolności wymierzył skazanemu S. H. karę łączną 4 /czterech/ lat i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności.

Odnosząc się następnie do punktu II wyroku, w którym skazanemu S. H. połączono kary grzywny – jak zostało to już wskazane powyżej – zastosowanie znajduje art. 86 § 1 kk, a także art. 86 § 2 kk, zgodnie z którym wymierzając karę łączną grzywny, sąd określa na nowo wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33 § 3; wysokość stawki dziennej nie może jednak przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio.

Wysokość kary łącznej grzywny orzeczonej wobec S. H. w odniesieniu do wyroków stanowiących podstawę do wydania wyroku łącznego, to jest wyroków w sprawach II K 224/16, II K 241/16, II K 242/16, II K 436/17, II K 256/16, VIII K 139/16 i VIII K 345/16 mieściła się w granicach od 240 stawek dziennych grzywny /najwyższa z kar dotychczasowych, czyli kara jednostkowa z wyroku w sprawie II K 436/17/ do 770 stawek dziennych grzywny /suma kar dotychczasowych/. Wysokość jednej stawki w większości wyroków ustalono na 100 złotych – w dolnej granicy stawki obowiązującej wówczas dla przestępstw skarbowych. Tylko w jednym z wyroków w sprawie II K 436/17 wysokość stawki określona została na kwotę 200 złotych. Sąd łącząc orzeczone wobec skazanego S. H. wymienione kary grzywny wymierzył mu karę łączną 500 /pięciuset/ stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 /sto złotych/.

Wydając wyrok łączny, sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej /por. wyrok SN z dnia 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65/.

Okoliczności przyjęte za podstawę wymiaru kar za poszczególne przestępstwa podlegają bowiem odmiennym regułom, w szczególności przy ocenie stopnia winy sprawcy i społecznej szkodliwości czynu. Gdyby bowiem okoliczności te ponownie Sąd uwzględnił przy wymiarze kar łącznych prowadziłyby to do ponownego sądzenia za czyny już osądzone, do ukrytego weryfikowania rzeczy osadzonej. Przy wymiarze kar łącznych Sąd zatem zobligowany

jest brać pod uwagę jedynie stopień związku między poszczególnymi przestępstwami, ich łączność podmiotową i przedmiotową. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa zasada absorbowania poszczególnych kar, im zaś luźniejszy przeważa zasada kumulacji, czyli sumowania (OSP 1991/11/291 Prok. i Pr. 1996/2-3/16, por. wyrok SN z dnia 02 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33). Jednakże zwrócić należy uwagę, iż orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 04 października 2000 r., II AKa 175/00). W najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego wyraźnie podkreśla się, iż orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, jest bowiem konsekwencją przesłanek jej wymiaru. Wymierzenie kary łącznej jest działaniem racjonalnym, polegającym na oznaczeniu kary odpowiedniej do stopnia związku przedmiotowo-podmiotowego między zbiegającymi się realnie przestępstwami /zob. wyrok s.apel w sprawie II AKa 8/08 z dnia 2008.02.05 w Krakowie KZS 2008/3/30/.

Z całą stanowczością należy podkreślić, iż instytucja wyroku łącznego nie jest pomyślana jako premia dla przestępcy popełniającego większą liczbę przestępstw. Związek przedmiotowy, wyrażający się w podobnym sposobie działania i podobnej kwalifikacji czynów, nie przemawia sam przez się za stosowaniem absorpcji kar przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem społecznej szkodliwości (por. OSNKW 1974, poz. 89).

Na gruncie przedmiotowej sprawy – w odniesieniu do punktu I wyroku - wskazać trzeba, iż przestępstwa popełnione przez skazanego S. H., za które został skazany w sprawach II K 13/15, II K 610/13 i VII K 312/16 /a które objęte zostały wyrokiem łącznym w sprawie VII K 203/17/, i następnie przestępstwo skarbowe za które skazany został wyrokiem w sprawie II K 224/16 - skierowane były przeciwko różnym dobrom prawnym, a mianowicie przeciwko życiu i zdrowiu w tym także zdrowiu publicznemu /art. 157 § 1 kk, art. 63 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii/, przeciwko mieniu /art. 282 kk/, a także w odniesieniu do przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks – przeciwko ochronie mienia Skarbu Państwa, ale także przeciwko ochronie szeroko pojętego porządku publicznego, który na skutek utraty płynności finansowej przez obywateli może być zagrożony. Jednocześnie zauważyć należy, iż wskazane czyny popełnione zostały na przestrzeni niedługiego okresu czasu, albowiem pomiędzy 2014, a 2016 rokiem.

Z kolei w odniesieniu do punktu II wyroku i połączonych jednostkowych kar grzywny zauważyć należy, iż wszystkie te kary orzeczone zostały za przestępstwa popełnione przez S. H. z tego samego przepisu kodeksu karnego skarbowego, a mianowicie z art. 107 § 1 kks. Nie ulega zatem wątpliwości, iż pomiędzy tymi przestępstwami występowała bliskość przedmiotowa. Natomiast w odniesieniu do bliskości czasowej to wskazać trzeba, iż czyny popełnione zostały na przestrzeni czasu – pomiędzy 2014 a 2015 rokiem.

Tak, więc wskazane powyżej różnice jak i podobieństwa podmiotowe oraz względna bliskość czasowa, w ocenie Sądu, wskazują na umiarkowanie korzystne dla skazanego połączenie kar.

Biorąc pod uwagę powyższe nie było zasadnym zastosowanie w przedmiotowej sprawie zasady całkowitej absorpcji – tak w odniesieniu do połączenia kar pozbawienia wolności jak i kar grzywny. W ocenie Sądu wskazana zasada powinna być stosowana tylko wyjątkowo, gdy zarówno związek podmiotowy, przedmiotowy, podobny sposób działania, a także bliski związek czasowy za tym przemawiają. Uznać trzeba, iż popełnienie wielu przestępstw samo przez się jest okolicznością obciążającą i stosowanie omawianej zasady kłóciłoby się z zasadami wymiaru kary, gdyż de facto prowadziłoby to do premiowania sprawcy popełniającego wiele przestępstw i praktycznie do bezkarności innych jego przestępczych działań. Sąd orzekający podziela pogląd, iż absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy – przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw/zob. wyrok S.A. w Warszawie II Aka 171/00 OSA 2001/2/5/.

Podnieść także należy, iż przy wymiarze kary łącznej podobieństwo przestępstw i popełnienie ich w stosunkowo krótkim odstępie czasu nie są jedynymi przesłankami wymiaru kary łącznej, albowiem przy wymierzeniu tejże kary trzeba uwzględnić wszystkie ustawowe dyrektywy wymiaru kary określone w przepisie art. 53 k.k. /por. wyrok SN z dnia 05 marca 1974 r., III KRN 7/74, OSNKW 1974/5/89/, co wprost ujęte zostało także w przepisie art. 85a kk -

orzekając bowiem karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W ten sposób ustawodawca wskazuje na prewencję indywidualną i generalną jako jedne z podstawowych elementów decydujących o surowości kary łącznej. Sens zapobiegawczego oddziaływania kary sprowadza się do odstraszenia sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa. Wychowawcze cele kary realizowane są przez kształtowanie postawy sprawcy, do której istoty należy krytyczny stosunek do własnego czynu oraz do przestępstwa w ogóle. W konsekwencji chodzi o wychowanie sprawcy na pełnowartościowego członka społeczeństwa. Natomiast w kwestii prewencji generalnej, ważne jest to, by w odczuciu społecznym nie panowało przekonanie, iż sprawcy przestępstw – na gruncie niniejszej sprawy nagminnie powtarzanych – będą łagodnie potraktowani. Chodzi zatem o wywołanie w społeczeństwie przekonania o stanowczym nietolerowaniu łamania prawa, a które to zachowania w konsekwencji spotkają się z nieuchronnością kary.

Ponadto, przy wydawaniu wyroku łącznego należy zawsze przeprowadzić dowód z aktualnej opinii o skazanym, po to, aby mieć orientację, jak przebiegł proces jego resocjalizacji, co nie jest obojętne przy określaniu okresu kary łącznej pozbawienia wolności (por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1991 r., IV KR 100/90, OSP 1992/6/137). Jak wynika z opinii Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w S. całokształt zachowanie osadzonego podczas odbywania kary pozbawienia wolności ocenić należy jako dobry. Był już wielokrotnie nagradzany za wyróżniające się dobre zachowanie podczas odbywania kary. Nie był karany dyscyplinarnie. Wobec przełożonych zachowuje się grzecznie, a w gronie współosadzonych relacje układają się bezkonfliktowo. Pomimo jednakże pozytywnej opinii z Zakładu Karnego nie można zapominać, iż S. H. był już wielokrotnie skazywany, na przestrzeni kilku lat. Nie można uznać, iż czyny których się dopuścił miały charakter incydentalny. Przeciwnie S. H. powracał do popełniania tych samych przestępstw. Mając zatem na uwadze ilość jego skazań, zdaniem Sądu nie można obecnie jednoznacznie uznać, iż prowadzona do tej pory resocjalizacja skazanego - pomimo pozytywnego jego przebiegu – już przyniosła oczekiwane rezultaty. W chwili obecnej byłoby przedwczesnym wyciąganie wniosków, że zmiana postawy S. H. wynika wyłącznie z pozytywnych skutków resocjalizacji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż łącząc wobec skazanego karę pozbawienia wolności oraz karę łączną pozbawienia wolności słusznym będzie zastosowanie zasady pośredniej /asperacji/, a nie zasady całkowitej absorpcji czy kumulacji kar jednostkowych. Biorąc pod uwagę z jednej strony ilość przestępstw dotychczas popełnionych przez skazanego (dane o karalności k. 34 - 37), działanie skazanego przeciwko różnym dobrom prawnym, a z drugiej strony względną bliskość czasową pomiędzy czynami, pozytywną opinię o skazanym z zakładu karnego nie można było orzec wobec skazanego kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji, gdyż w praktyce prowadziłoby to do premiowania skazanego, co mając na względzie tak prewencję indywidualną jak i generalną byłoby niedopuszczalne. W ocenie Sądu jednakże można było zastosować zasadę pośrednią, asperacji. Wymierzona zaś kara łączna jest w ocenie Sądu adekwatna do poczynionych ustaleń.

W żadnej mierze nie można uznać, iż kara łączna 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności - orzeczona wobec skazanego jest karą nadmiernie surową, zwłaszcza, że przy ewentualnym zastosowaniu zasady absorpcji kara ta wynosiłaby 4 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności. Zatem orzeczona przedmiotowym wyrokiem łącznym kara łączna pozbawienia wolności jedynie nieznacznie odbiega od zasady absorpcji.

W odniesieniu natomiast do orzeczonej w punkcie II wyroku kary łącznej grzywny Sąd – mając na uwadze powyższe rozważania - także przyjął, iż w niniejszej sprawie uzasadnione będzie zastosowanie zasady pośredniej /asperacji/ i wymierzył skazanemu S. H. karę łączną 500 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 100 złotych. Zdaniem Sądu taka wysokość grzywny będzie wystarczająca dla osiągnięcia wychowawczego skutku wobec skazanego. Jeżeli natomiast chodzi o wysokość stawki dziennej grzywny, to wskazać trzeba, że w przypadku przestępstw skarbowych stawka w wysokości 100 złotych mieści się w dolnej granicy ustalonej przez ustawodawcę, albowiem w chwili obecnej nie może być ona niższa niż 70 złotych.

W punkcie III wyroku Sąd orzekł, iż pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach jednostkowych podlegają odrębnemu wykonaniu.

Natomiast w punkcie IV wyroku Sąd na poczet orzeczonej kary łącznej 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 16.06.2014 r. do 17.06.2014 r.

Następnie, na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata H. W. kwotę 177,12 złotych brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

W punkcie VI wyroku na podstawie art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z wydaniem niniejszego wyroku łącznego, albowiem pozostając w warunkach izolacji, nie posiada on żadnego finansowego zaplecza.